

Sygn. akt IV CNP 35/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Ca [...],
w sprawie z powództwa J. B. i D. B.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w S.
o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana [...] Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 kwietnia 2014 r., którą oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego „art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. oraz art. 415 k.c. na skutek ich zastosowania, poprzez przyjęcie, iż wykonanie prawomocnego orzeczenia sądowego przez Komornika na skutek wniosku pozwanego było działaniem niecelowym i niezasadnym a także bezprawnym, co powoduje odpowiedzialność zarówno za naruszenie dóbr osobistych powodów, jak i odpowiedzialność odszkodowawczą za powstałą szkodę”, a ponadto na podstawie naruszenia przepisu procesowego „art. 361 § 1 k.p.c. na skutek błędnej wykładni, poprzez przyjęcie, iż związanie prawomocnym i wykonalnym wyrokiem nie zwalnia wierzyciela dysponującym tytułem wykonawczym do oceny zasadności i celowości swego działania”. Jako przepisy, z którymi zaskarżony wyrok ma być w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. niezgodny, pozwana wskazała wszystkie przepisy powołane w podstawach skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie i jednolicie wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego wyroku” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (OTK-A 2012, nr 8, poz. 97), art. 424¹ § 1 k.p.c., rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, gdy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Przyjęte rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie przy ocenie, dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c.,

czy skargę należy przyjąć do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też - jako oczywiście bezzasadna - przyjęta ona być nie powinna. Skarga, której zarzuty nie przekonują o kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, jest w ujęciu tego przepisu skargą oczywiście bezzasadną.

Tak należało ocenić skargę pozwanej.

Skarżąca, powołując określone zarzuty i przedstawiając argumentację prawną na ich poparcie, miała obowiązek przekonać o tym, że naruszenia prawa mają szczególny kwalifikowany charakter. Skarga nie spełnia tego wymagania. Pozwana nie wskazała takich naruszeń prawa, formułując jedynie „zwyczajne” zarzuty, które mają charakter typowy dla skargi kasacyjnej, nie zaś dla skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, będącej środkiem procesowym o zasadniczo odmiennym charakterze. Skargę sformułowano nie uwzględniając szczegółowo wyjaśnionych przez Sąd motywów zakwalifikowania konkretnego działania skarżącej jako bezprawnego, a także wyjaśnienia przyjętego rozumienia bezprawności zachowania. Oceniając stanowisko Sądu Okręgowego z tego punktu widzenia, nie można stwierdzić, aby doszło do przekroczenia granic swobody interpretacyjnej, która przysługuje sądom w ramach przyznanych im uprawnień jurysdykcyjnych, a jednocześnie nie ma podstaw do twierdzenia, że Sąd dopuścił się oczywiście niewłaściwego zastosowania powołanych w skardze przepisów. Chociaż kwestia bezprawności zachowania pozwanej nie była jednoznaczna, to uwzględniając argumentację Sądu drugiej instancji, nie można zasadnie twierdzić, by dopuścił się on kwalifikowanego naruszenia prawa.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁹ k.p.c.